

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΙ... ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ Ι

Όπου ο κ. Πέτρος Ανάποδος αποφαδίζει να έρωτευθῆ και τὰ εὐρίσκει μπάστουνια.

Ο Πέτρος Ανάποδος, άνθρωπος φιλήσυχος, χριστιανός ὀρθόδοξος, ὀλίγον λόγιος, ὀλίγον φιλόσοφος, πολύ μουφλούζης και σφόδρα εὐίσθητος, ἦτο ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὰς ἀπογοήτους τῆς Εὐας. Οὐδέποτε ἠσθάνθη τὴν τρικυμίαν τοῦ ἔρωτος εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἀφορμὴ τούτου ὑπῆρξαν αὐτὲς αἱ γυναῖκες. Ἀφ' οὗτου ὁ Πέτρος Ανάποδος ἐφθασε εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 15 ἐτῶν καὶ μέχρι σήμερον ποὺ ἔχει τὰ διπλάσια ἔτη ἐπὶ τῆς ἀμοπλάτης του, καμμία ἀντιπρόσωπος τοῦ ὠραίου φύλλου δὲν ἐξοίσει βλέμμα συμπαθείας ἐπ' αὐτοῦ.

Ο Πέτρος Ανάποδος, ἐθλίβετο σχετικῶς, ἀλλὰ καὶ διατηροῦσε τὴν ὑπερήφανιάν του καὶ τὸν μισογνωσμόν του.

Τὸ θῆρος ὁμῶς τοῦ πρό τινος λήξαντος ἔτους 1924, ὁ Πέτρος Ανάποδος ἠσθάνθη ἔξαφνα τὴν καρδίαν του αἰμάσσουσαν. Εὐρίσκατο ἐντὸς τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 17 τράμ τοῦ Ἀγ. Βασιλείου τοῦ Πειραιῶς καὶ ἀντίκρουσεν ἔξαφνα εἰς τὸ ἀπέναντι καθίσμα, δεσποινίδα τοῦ τύπου ἐκείνου τῆς ὠραιότητος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐθέλεγε καὶ τὸν συνετάρασεν ἐξαιρετικῶς.

Ο Πέτρος ἀνάποδος ἠσθάνθη πυρκαϊὰν ἐντὸς τοῦ στήθους του. Ἦτο ἐρωτευμένος! Ἡ νέα εἰχε γαλιάνους ὀρθαλιμούς. Τί λέγομεν; Εἶχεν ὑπὸ τὰς βλέφαρά της, τὸ Ἴονιον πελάγος. Τί λέγομεν; Εἶχεν ὑπὸ τὰς βλεφαρίδας της τὸν Ἀττικὸν οὐρανὸν!

Εἰς τὰ χεῖλη της ἀνθίζαν τὰ τριανταφυλλὰ τοῦ Ἀττικίου. Τὰ χεῖλη της ἦσαν ὀπως τὰ ὄριμα κεράσια. Ἐρυθρὰ περισπῆμένη ἐπὶ τῆς λέξεως ἀγαπῶ. Κοράλλια γεμάτα πῦρ καὶ μέλι... Καὶ ἦτο λιγυρὰ ὡς ἰτέα, λιγυρὰ ὡς μικρὰ, ἀρετιφῆς κυρίασος καὶ ἦτο ὀπως; μία μικρὰ Παναγία καὶ ἦτο ἄγγελος δραπετεύσας τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἦτο γλύκισμα μελιστόλακτον, πλήρες ροδοζακχάρεως καὶ σεριμπειῶν.

Ο Πέτρος Ανάποδος, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, ἠσθάνθη τὰ γόνατά του νὰ λυγίσουν καὶ ἐμψύχισε:

— Κύριε παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο!

Ο Κύριος ὁμῶς δὲν τὸν ἠνύνησεν.

Ἡ δεσποινὶς ἐξῆλθεν εἰς τὸ Μοναστηράκι. Ο Ανάποδος εἶχεν ἐπιχειροῦσαν ἐργασίαν καὶ ἐβγήκε εἰς τὴν Ὀμόνοια. Ἐκτοτε τὴν εἶδε τρεῖς ἢ τέσσαρας φορές. Καὶ τὴν ἐλάτρευε αὐτὸς καὶ αὐτὴ τὸ ἀγνοοῦσε. Τί σημαίνει ὁμῶς;

Μίαν νύκτα ὁ Πέτρος Ανάποδος ἐπέστρεφεν οἰκίον, μελάγγολος, μελάμπελος καὶ βαρυπενθής. Ἦσαν περασμένα μεσάνυχτα. Φυσοῖσεν ἀγριὸς νοτιάς καὶ κάτω εἰς τὴν Φρεατιίδα τὰ κύματα βροντοῦσαν ἐπάνω στους βράχους. Θέαμα μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικόν. Ὅργια τοῦ πελάγους.

Ο Ανάποδος εἶπεν εἰς τὸν σύνερονφον αὐτοῦ.

— Ψυχὴ τοῦ σκότους, ἡ ὀρχήστρα τῆς θαλάσσης, βροντᾷ. Πηγαίνωμεν ν' ἀπολαύσωμεν;

Καὶ ἐπήγαν καὶ ἀπήλυσαν.

Όταν ἐπέστρεφαν περνοῦσαν ἀπὸ μίαν τῶν ἐκεῖ ὁδῶν, αἱ ὀποῖαι ἔχουν ὄλαι τὴν αὐτὴν κατάληξιν. Φραγκιάδων, Ἴωνιδῶν, Κοτζιάδων... Ἐντὸς γειτονικῶν οἴκων διεσκέδαζον. Φῶτα, φωνές, γέλια, ἄσματα καὶ μελωδίας. Ο Πέτρος Ανάποδος ἐμελαγχόλησε περισσότερο. Ἐκύταζε περιλυπὸς τὰ δστῆρά καὶ εἶπε:

— Οἱ ἄστοι διασκεδάζουν. Ἄς ἐπιστρέψωμεν ἵνα μὴ μολύνουν τὰ ὄτα μας αἱ ἰαχὰί των.

Ἐντὸς τῆς οἰκίας ἐκείνης εἶχον τελεσθῆ ἄρραβῶνες. Οἰκειοὶ καὶ φίλοι συνευαχούνη. Καὶ ὁ Ανάποδος ἀπῆλθε μετὰ τοῦ συντρόφου του βαρῦ; καὶ σιωπηλός.

Μίαν ἐπιθυμίαν εἶχεν ὁ Π. Ανάποδος. Νὰ μάθῃ τὴν οἰκίαν τοῦ ἀγγέλου του, ποῦ αὐτὸς οἰκοῖσεν, ποῦ ἦτο ὁ παράδεισός του. Τὸν συναντοῦσεν ὁμῶς τὸν ἀγγελὸν αὐτὸν ἀνερχόμενον πάντοτε εἰς Ἀθήνας. Οὐδέποτε κατερχόμενον. Καὶ ἐθλίβετο...

Ἐπὶ τέλους ὁ Θεὸς τὸν ἠνύνησεν. Ο Θεὸς ἦ ὁ Διάβολος. Καὶ μίαν νύκτα ἀπὸ τὰς τελευταίας τοῦ ψυχορραγῆσαντος Δεκεμβρίου, συνήνεγκε τὴν ὠραίαν του εἰς τὸν σταθμὸν Ὀμονομίας. Ἀνέμενεν ἐκεῖ οἰκογενειακῶς τὸ τελευταῖον τραῖνον διὰ τὴν γείτονα. Ο Πέτρος Ανάποδος, παρεμέρισεν εἰς σκοτεινὴν γωνίαν, ἐγονάτισεν καὶ ἐδεῖξθαι καὶ ἠγαλλίσθη τὸν Κύριον του καὶ τὸν Θεόν του.

Ἐφθασαν εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ἡ παρακολούθησις ὑπῆρξε συστηματικὴ. Ἀπηνής. Στὸ Δημοτικὸν Θέατρον, εἰς τὴν Τερψιθέα, στοῦ Βρυώνη, εἰς τὴν Πηγάδα, εἰς τὴν... Φρεατιίδα καὶ τέλος εἰς τὴν ὁδὸν ἐκείνην τὴν κατηραμένην, στοῦ ἴδιου σπῆτι τῶν ἄρραβῶνων. Ο Πέτρος Ανάποδος ἐπάγωσεν.

Ἡ Τύχη τοῦ ἀπεκάλυψε τὸν παράδεισον καὶ συγχρόνως τὸν

ἐπότιζεν χολὴν καὶ ὄξος.

Τὴν ἐπομένην ἐπληροφόρηθῆ τὴν φορικτὴν ἀλήθειαν. Ο ἄγγελος του ἀνῆκεν εἰς ἄλλον, ἐπρόκειτο ν' ἀνήκῃ. Τὴν ἴδιαν νύκτα τῶν ἄρραβῶνων του ἐστάθη αὐτὸς κάτωθι τῆς οἰκίας καὶ ἐχλεύασε καὶ δὲν κατέρρευσε ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ δὲν προησθάνθη τίποτε καὶ δὲν ἠνοίξεν ἡ γῆ νὰ τον καταπῆ. Φοικῆ!

Κατόπιν τῆς συμφορᾶς αὐτῆς ὁ Πέτρος Ανάποδος ἀπεφάσισε νὰ διαγράψῃ τῶν ἐπιχειρήσεων του τὸν ἔρωτα. Ἐνίστε δὲ, τὴν πρωίαν ἢ τὸ δεῖλι, ἀνέχεσθαι εἰς τὴν ταράσαν τοῦ οἴκου του, βλέπει κάτω εἰς τὸν παράδεισον τοῦ ἀγγέλου του, χύνει Δουναβίους δαυρούων, οἰπτεν τέρφους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, σπαράσσεται καὶ σιέλλει ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ ἀνέμου ζέοντίας ἀσπασμούς πρὸς Ἐκείνην, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς, ἡχαρὰ του καὶ ἡ συντριβὴ του.

ΠΙΚΟΥ·Ι·Κ

ΓΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΙΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὴν δημοσίευσιν τῶν σχετικῶν μετὰ τὴν ἐμφάνειν φαντασμάτων καὶ τῶν φαινομένων τηλεπάθειας ἐπιστολῶν τῶν ἀγνωστῶν μας:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ

Παράδοξον ἐπίσης γεγονός μᾶς ἀφηγεῖται ἐν ἐπιστολῇ του ὁ ἐκ Κων] ὁλοῦς ἰατρός κ. Παναγιώτου:

— Μίαν νύκτα, γράφει, ἐνῶ εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖον του, εἶδε ἔξαφνα τὸν μέγανον καθρέφτην νὰ ραγίσῃ ἀπὸ πάνω ἔως κάτω. Δὲν ἤξευρε ποῦ ν' ἀποδώσῃ τὸ γεγονός. Μετὰ τινας ὁμῶς ἡμέρας ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἀπὸ γάμοιαν ἐξοχὴν ὅπου ἔμενεν ἡ ἀδελφὴ του, ἀσθενῆς οὖσα, καὶ τὸν ἐπληροφόρουσαν ὅτι ἀπεβίωσεν αὐτὴ τὴν ἴδιαν ἀκριβῶς στιγμήν ποῦ ἐργάζετο ὁ καθρέφτης τοῦ γραφείου του.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΚΤΑ

Ο κ. Βαδῖλειος Κότδαλης, ἔμπορος, μᾶς γράφει τὸ ἀκόλουθον παράδοξον γεγονός:

Πρὸ δωδεκαετίας κατοικοῦσα μετὰ τὴν οἰκογένειά μου σ' ἓνα σπίτι πρὸς τὸ Θησεῖο. Μία νύκτα ἔσεινα πολὺ ἀγάπῃ στοῦ γραφείου μου καὶ ἔγραφα. Ἡ σύζυγός μου καὶ τὰ παιδιά μου εἶχαν κοιμηθῆ. Εἶχα τελειώσει 6—8 ἐπιστολάς ποῦ εἶχα νὰ γράψω καὶ ἔγραφα ἀκόμη τὴν τελευταίαν, πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου, ποῦ εὐρίσκατο ἄρρωστὴ σὲ μίαν ἐξοχὴ τοῦ Βόλου. Ἐπληρώσα πρὸς τὸ τέλος ὅταν ἀκουσα ἔξαφνα τὸ τζάμι νὰ χτυπᾷ, Ἦσαν χτύποι ἀπαράλλαχτοι ὡς νὰ ἐκχρῶνε κανεῖς μετὰ τὸ δάχτυλο, ὅπως συνήθίζομε καὶ χτυποῦμε σὺν νήθως. Παραξενεύτηκα γιὰ τὸ γραφεῖο μου βρισκότανε σὲ β' πάτωμα καὶ δὲν ἦταν ἰσόγειο, ὡς νὰ φθάνῃ νὰ χτυπήσῃ κανεῖς ἀπὸ τὸ δρόμο. Ἐν τούτοις γύρισα καὶ κύτταξα, δὲν εἶδα τίποτε, νόμισα πὼς θὰ ἦσαν τίποτε τριγμοὶ καὶ θὰ παράκουσα καὶ συνέχισα τὸ γράψιμο. Ἐξαφνὰ ὁμῶς ξανάκουσα πάλι τρεῖς καθαρὸς χτύπους. Ἀπαράλλαχτους χτύπους ἀνθρώπου ποῦ χτυπᾷ νὰ τοῦ ἀνοίξουν. Σηκώθηκα, πλησίασα σὲ τζάμι, τὸ ἀνοίξα καὶ κύτταξα ἔξω. Στὸ δρόμο κάτω δὲ βρισκότανε ψυχὴ. Ψηλὰ ὁ οὐρανὸς εἶχε συννεφιάσει καὶ ἦταν ἔτοιμος γιὰ βροχὴ.

Ἐτοιμαζόμενον νὰ ξανακλείσω καὶ νὰ μῶ μέσα, ὅταν ξαφνικὰ ἀκουσα στὸν ἀέρα μίαν φωνὴν νὰ φωνάζῃ τὸ ὄνομά μου:

— Βασίλη! Βασίλη!

Ἦταν ἡ ἴδια ἡ φωνὴ τῆς ἀρρωστης ἀδελφῆς μου καὶ ἡ καρδιά μου σφίχτηκε. Περίμενα σὲ παράθυρο ἄρκετὴ ὥρα ἀκόμη, μὰ δὲν ξανάκουσα τίποτε.

Ταραγμένος καθὼς ἦμιον ἔμεινα ὅλη τὴ νύκτα ἀγρυπνος, χωρὶς νὰ πῶ τίποτε στους δικούς μου, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἀνησυχίσω.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἔλαβι τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Βόλο, ἀπὸ κάποιον γνωστὸ μου, ὁ ὁποῖος μ' ἐπληροφόρουσεν ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου ἀπέθανε.

Ἀνεχώρησα ἀμέσως γιὰ τὸ Βόλο καὶ ὅταν ἐφθασα εἰς τὴν ἐξοχὴ ποῦ ἔμενε ἡ ἀτυχὴ ἀδελφὴ μου, ἐπληροφόρηθηκα ἀκριβέστατα, ὅτι ἐξεφύχησε τὴν ὥρα ἢ μᾶλλον τὴν στιγμήν, ποῦ ἀκουσα κ' ἐγὼ τὴν μυστηριώδη ἐκείνη φωνὴν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, τὴν φωνὴν ποῦταν ἀκριβῶς ἡ δική της.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ, κύριοι. Δὲν ξέρω δὲ ἂν αὐτὸ ποῦ μου συνέβη λέγεται τηλεπάθεια ἢ ἔχει ἄλλο ὄνομα.

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν

X. X.